

ARREST VAN HET HOF (Tiende kamer)

5 maart 2026 (*)

„ Prejudiciële verwijzing – Asielbeleid – Richtlijn 2013/32/EU – Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b) – Procedures voor de toekenning en intrekking van internationale bescherming – Mogelijkheid om de beslistermijn van zes maanden te verlengen wanneer een groot aantal verzoeken om internationale bescherming tegelijk wordt ingediend – Opeenvolgende verlengingsbesluiten – Voorwaarden en beperkingen – Artikel 4, lid 1 – Verplichting voor de lidstaten om ervoor te zorgen dat de beslissingsautoriteit over passende middelen beschikt om haar taken uit te voeren ”

In zaak C-489/24 [Safita] (i),

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Raad van State (Nederland) bij beslissing van 10 juli 2024, ingekomen bij het Hof op 11 juli 2024, in de procedure

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

tegen

X,

wijst

HET HOF (Tiende kamer),

samengesteld als volgt: J. Passer (rapporteur), kamerpresident, E. Regan en D. Gratsias, rechters,

advocaat-generaal: L. Medina,

griffier: A. Lamote, administrateur,

gezien de stukken en na de terechtzitting op 9 juli 2025,

gelet op de opmerkingen van:

- X, vertegenwoordigd door V. M. Oliana, advocaat, en S. Rafi, deskundige,
- de Nederlandse regering, vertegenwoordigd door M. K. Bulterman en A. Hanje als gemachtigden,
- de Hongaarse regering, vertegenwoordigd door Zs. Biró-Tóth en M. Z. Fehér als gemachtigden,
- de Europese Commissie, vertegenwoordigd door A. Azema, A. Baeckelmans, F. Blanc en M. Debieuvre als gemachtigden,

gelet op de beslissing, de advocaat-generaal gehoord, om de zaak zonder conclusie te berechten,

het navolgende

Arrest

1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60), gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn.

2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen de Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Nederland) (hierna: „Staatssecretaris”) en X, een Syrisch staatsburger, betreffende het verzuim van die autoriteit om binnen de wettelijke termijn van zes maanden een besluit te nemen op de aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen.

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

3 De overwegingen 3 en 18 van richtlijn 2013/32 luiden:

„(3) De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag [...] betreffende de status van vluchtelingen[, ondertekend te Genève op] 28 juli 1951 [*United Nations Treaty Series*, deel 189, blz. 150, nr. 2545 (1954)], zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (‘het Verdrag van Genève’), en aldus het beginsel van non-refoulement te bekrachtigen en ervoor te zorgen dat niemand wordt teruggestuurd naar het land van vervolging.

[...]

(18) Het is in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling.”

4 Artikel 4 („Bevoegde instanties”) van die richtlijn bepaalt in lid 1:

„De lidstaten wijzen voor alle procedures een beslissingsautoriteit aan die verzoeken naar behoren dient te behandelen overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn. De lidstaten zorgen ervoor dat deze autoriteit over passende middelen beschikt, met

inbegrip van voldoende personeel dat bekwaam is, om haar taken overeenkomstig deze richtlijn uit te voeren.”

5 In artikel 31 („Behandelingsprocedure”) van die richtlijn is bepaald:

„1. De lidstaten behandelen verzoeken om internationale bescherming in een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II.

2. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling.

3. De lidstaten zorgen ervoor dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond.

Wanneer een verzoek onder de procedure van verordening (EU) nr. 604/2013 [van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB 2013, L 180, blz. 31)] valt, vangt de termijn van zes maanden aan op het tijdstip waarop overeenkomstig die verordening wordt vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, de verzoeker zich op het grondgebied van die lidstaat bevindt en de bevoegde autoriteit de verzoeker heeft overgenomen.

De lidstaten kunnen de in dit lid bepaalde termijn van zes maanden met ten hoogste negen maanden verlengen wanneer:

[...]

b) een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;

[...]

Bij wijze van uitzondering kunnen de lidstaten, in naar behoren gerechtvaardigde gevallen, de in dit lid bepaalde termijnen met ten hoogste drie maanden overschrijden wanneer dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

[...]

5. De lidstaten ronden de behandelingsprocedure in elk geval af uiterlijk binnen een termijn van 21 maanden na de indiening van het verzoek.

6. De lidstaten zorgen ervoor dat, indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, de verzoeker:

- a) in kennis wordt gesteld van het uitstel; en
- b) op zijn verzoek informatie ontvangt over de redenen voor het uitstel en over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over zijn verzoek te verwachten valt.

[...]"

Nederlands recht

Vreemdelingenwet 2000

6 Artikel 42 van de Wet tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet (Vreemdelingenwet 2000) van 23 november 2000 (Stb. 2000, 495) (hierna: „Vw 2000”) bepaalt:

„1 Op de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, dan wel een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33, wordt binnen zes maanden na ontvangst van de aanvraag een beschikking gegeven.

[...]

4 De termijn, bedoeld in het eerste lid, kan met ten hoogste negen maanden worden verlengd, indien:

[...]

b. een groot aantal vreemdelingen tegelijk een aanvraag indient waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden;

[...]

[...]"

WBV 2022/22

7 De Staatssecretaris heeft op 21 september 2022 Besluit houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: „WBV 2022/22”) vastgesteld, dat op 27 september 2022 in werking is getreden.

8 WBV 2022/22 heeft de Vreemdelingencirculaire 2000 gewijzigd en met name in die mate dat de in de Vw 2000 vastgestelde termijn voor de behandeling van asielverzoeken wordt verlengd. Vanaf dat moment luidde die circulaire als volgt:

„[...]

2.13 Het geven van de beschikking

Beslistermijn

De [Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: „IND”)] neemt binnen 6 maanden na indiening van de aanvraag voor verlening of verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een beslissing op de aanvraag. Deze termijn kan op grond van artikel 42 Vw [2000] worden verlengd.

Met ingang van inwerkingtreding van WBV 2022/22 maakt de IND gebruik van de in artikel 42, vierde lid, onder b, Vw [2000] neergelegde bevoegdheid om in asielzaken de termijn met 9 maanden te verlengen. Dat betekent dat de IND de wettelijke beslistermijn van alle aanvragen voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd met 9 maanden verlengt, als de wettelijke beslistermijn van een aanvraag nog niet is verstreken op de datum van inwerkingtreding van WBV 2022/22. Deze verlenging van de beslistermijn geldt voor zaken ingediend tot 1 januari 2023.

[...]”

WBV 2023/3

9 De Staatssecretaris heeft op 26 januari 2023 Besluit houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: „WBV 2023/3”) vastgesteld, waarbij de Vreemdelingencirculaire 2000 opnieuw is gewijzigd, en wel als volgt:

„[...]”

2.13 Het geven van de beschikking

De IND neemt binnen zes maanden na indiening van de aanvraag voor verlening of verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een beslissing op de aanvraag. Deze termijn kan op grond van artikel 42 Vw [2000] worden verlengd.

[...]

Met de publicatie van het WBV 2023/3 geldt de verlenging van de beslistermijn met negen maanden ook voor asielaanvragen die worden ingediend vanaf 1 januari 2023 tot uiterlijk 1 januari 2024.

[...]”

WBV 2023/26

10 De Staatssecretaris heeft op 27 december 2023 Besluit houdende wijziging van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: „WBV 2023/26”) vastgesteld, waarbij de Vreemdelingencirculaire 2000 opnieuw is gewijzigd, en wel als volgt:

„[...]”

2.13 Het geven van de beschikking

De IND neemt binnen zes maanden na indiening van de aanvraag voor verlening of verlenging van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd een beslissing op de aanvraag. Deze termijn kan op grond van artikel 42 Vw [2000] worden verlengd.

[...]

Door de publicatie van het WBV 2023/26 geldt de verlenging van de beslistermijn met negen maanden ook voor asielaanvragen ingediend vanaf 1 januari 2024 tot uiterlijk 1 januari 2025.

[...]”

Hoofdeding en prejudiciële vragen

11 X heeft op 17 februari 2023 in Nederland een verzoek om internationale bescherming ingediend.

12 Op 23 augustus 2023 heeft X de Staatssecretaris in gebreke gesteld omdat hij geen besluit had genomen binnen de in artikel 42, eerste lid, Vw 2000 genoemde termijn van zes maanden.

13 Aangezien de Staatssecretaris niet binnen de twee weken na verzending van die ingebrekestelling een besluit had genomen, heeft X bij de rechtbank Den Haag (Nederland) beroep ingesteld.

14 Bij uitspraak van 12 december 2023 heeft die rechter dit beroep, voor zover het betrekking had op het niet tijdig nemen van een besluit, niet-ontvankelijk verklaard op grond dat de op dat verzoek toepasselijke beslistermijn van zes maanden na de vaststelling van WBV 2023/3 regelmatig met negen maanden was verlengd. Hij heeft echter geoordeeld dat de duur van die verlenging beperkt was tot negen maanden na inwerkingtreding van WBV 2022/22. Hieruit volgt dat voor de asielverzoeken die na 26 juni 2023 zijn ingediend, WBV 2023/3 en de verlenging van de termijn waarin dit besluit voorziet, buiten toepassing moeten worden gelaten.

15 Tegen die uitspraak heeft de Staatssecretaris hoger beroep ingesteld bij de Raad van State (Nederland), de verwijzende rechter. X heeft tegen die uitspraak incidenteel hoger beroep ingesteld.

16 Voor de verwijzende rechter voert de Staatssecretaris aan dat de rechtbank Den Haag ten onrechte heeft geoordeeld dat, ten eerste, WBV 2023/3 in strijd was met artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32, voor zover het gaat om asielverzoeken die na 26 juni 2023 – te weten negen maanden na inwerkingtreding van WBV 2022/22 – zijn ingediend en, ten tweede, gelet op artikel 4, lid 1, van richtlijn 2013/32, de opeenvolgende verlengingen moesten worden begrensd in de tijd. De Staatssecretaris is van mening dat hij kan gebruikmaken van de bevoegdheid om de beslistermijn met negen maanden te verlengen, ook al heeft hij dat al eerder gedaan,

zolang de instroom van het aantal asielverzoekers zodanig is dat die verlengde termijn noodzakelijk is voor een behoorlijke en volledige behandeling van die asielverzoeken. Hij beroept zich op een toename van het aantal asielverzoeken in 2023 ten opzichte van 2022 en stelt dat hij nog steeds geconfronteerd wordt met vertragingen bij de behandeling ervan, ondanks de maatregelen die zijn genomen om de termijn voor de behandeling van deze verzoeken te verkorten en het aantal genomen besluiten te verhogen.

17 Ter ondersteuning van zijn incidenteel hoger beroep betoogt X dat de rechtbank Den Haag ten onrechte heeft geoordeeld dat artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 van toepassing kon zijn op de situatie waarmee de Staatssecretaris stelt te worden geconfronteerd. Een geleidelijke toename van het aantal asielverzoeken valt namelijk niet onder de werkingssfeer van deze bepaling. Bijgevolg is de verlenging van de beslistermijn op grond van zowel WBV 2022/22 als WBV 2023/3 onrechtmatig.

18 De verwijzende rechter is van oordeel dat zijn eerdere verzoek aan het Hof om een prejudiciële beslissing, dat heeft geleid tot het arrest van 8 mei 2025, Zimir (C-662/23, EU:C:2025:326), weliswaar betrekking had op de uitlegging van dezelfde bepalingen van Unierecht, maar dat het noodzakelijk is aanvullende vragen voor te leggen aan het Hof om vast te stellen of de Staatssecretaris, op grond van WBV 2023/3, de beslistermijn met betrekking tot asielverzoeken opnieuw mag verlengen.

19 Meer in het bijzonder vraagt de verwijzende rechter zich af of, en zo ja, onder welke voorwaarden, een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens gebruik mag maken van de in artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 opgenomen bevoegdheid om de beslistermijn voor de behandeling van asielverzoeken te verlengen, met name gelet op de in artikel 4, lid 1, van deze richtlijn neergelegde verplichting om ervoor te zorgen dat de beslissingsautoriteit over passende middelen beschikt, met inbegrip van voldoende personeel dat bekwaam is, om haar taken uit te voeren. Hij merkt in dit verband op dat de omstandigheden die tot de verlenging van de beslistermijn op basis van WBV 2022/22 en WBV 2023/3 hebben geleid, waarschijnlijk in de nabije toekomst niet zullen veranderen, en preciseert dat de Staatssecretaris ondertussen met de vaststelling van WBV 2023/26 een derde verlengingsbesluit heeft genomen.

20 Tegen deze achtergrond heeft de Raad van State de behandeling van de zaak geschorst en het Hof verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1) Leent artikel 31, derde lid, derde volzin en onder b, van [richtlijn 2013/32] zich voor achtereenvolgende toepassing door de beslissingsautoriteit?

2) Indien vraag 1 bevestigend wordt beantwoord:

a) Onder welke voorwaarden mag de beslissingsautoriteit achtereenvolgende toepassing geven aan artikel 31, derde lid, derde volzin en onder b, van [richtlijn

2013/32] en is de totale duur van de periode waarvoor de beslissingsautoriteit deze bepaling achtereenvolgend kan toepassen daarbij begrensd?

b) In hoeverre mag of moet de rechter bij de beantwoording van de vraag of de beslissingsautoriteit de beslistermijn heeft mogen verlengen volgend op, en aansluitend aan, een eerder verlengingsbesluit, rekening houden met de toename van het aantal asielerzoeken, mede ten opzichte van de periode voorafgaand aan het eerdere verlengingsbesluit, en eventuele inspanningen van de beslissingsautoriteit om de achterblijvende beslis capaciteit te vergroten om – in het licht van artikel 4, eerste lid, van [richtlijn 2013/32] – een behoorlijke en volledige behandeling van asielerzoeken te kunnen waarborgen?”

Beantwoording van de prejudiciële vragen

21 Met zijn twee vragen, die samen moeten worden onderzocht, wenst de verwijzende rechter in essentie te vernemen of artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn die van toepassing is op de behandelingsprocedure van bij hem ingediende verzoeken om internationale bescherming met maximaal negen maanden te verlengen, en zo ja, onder welke voorwaarden.

22 Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 bepaalt dat de lidstaten de termijn voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming met maximaal negen maanden kunnen verlengen omdat een groot aantal onderdanen van derde landen of staatlozen tegelijk om internationale bescherming verzoekt, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de behandelingsprocedures binnen de in artikel 31, lid 3, eerste alinea, van die richtlijn genoemde termijn van zes maanden af te ronden.

23 Opdat de lidstaten de termijn van zes maanden voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming op grond van die bepaling kunnen verlengen, moet dus cumulatief aan drie nauw met elkaar verband houdende voorwaarden zijn voldaan, te weten, ten eerste, dat dergelijke verzoeken „tegelijk” worden ingediend, ten tweede, dat deze verzoeken worden ingediend door „een groot aantal” onderdanen van derde landen of staatlozen en, ten derde, dat het dan voor de autoriteiten van de lidstaat „in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen de termijn van zes maanden af te ronden”. Deze voorwaarden, die onderling verband houden, moeten in onderlinge samenhang worden uitgelegd (arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punt 33).

24 Het Hof heeft herhaaldelijk geoordeeld dat overeenkomstig artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 de in artikel 31, lid 3, eerste alinea, van deze richtlijn bedoelde termijn van zes maanden voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming door een lidstaat met negen maanden kan worden verlengd

wanneer het aantal verzoeken in een kort tijdsbestek aanzienlijk toeneemt ten opzichte van het in die lidstaat gebruikelijke en voorzienbare patroon, hetgeen een situatie die wordt gekenmerkt door een geleidelijke toename van het aantal verzoeken over een lange periode uitsluit (zie in die zin arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punt 49).

25 Met betrekking tot de vraag of, en op welke wijze, een lidstaat op grond van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn van de behandelingsprocedure te verlengen, zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak bij de uitlegging van een bepaling van Unierecht niet alleen rekening moet worden gehouden met de bewoordingen ervan, maar ook met de context en de doelstellingen van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (zie arresten van 17 november 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punt 12, en 11 december 2025, GKV-Spitzenverband, C-743/23, EU:C:2025:954, punt 41).

26 In dit verband moet worden opgemerkt dat op basis van de bewoordingen van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 op zich niet kan worden bepaald of een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn voor de behandelingsprocedure te verlengen, voor zover aan de drie in punt 23 van het onderhavige arrest genoemde voorwaarden is voldaan.

27 Wat de context van die bepaling betreft, moet worden opgemerkt dat krachtens artikel 31, lid 2, van richtlijn 2013/32 de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de behandelingsprocedure zo spoedig mogelijk wordt afgerond, onverminderd een behoorlijke en volledige behandeling. Bovendien blijkt uit artikel 31, lid 3, eerste alinea, van die richtlijn dat de lidstaten ervoor zorgen dat de behandelingsprocedure binnen zes maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond. Voorts preciseert artikel 31, lid 3, vierde alinea, van die richtlijn dat bij wijze van uitzondering de lidstaten, in naar behoren gerechtvaardigde gevallen, de bepaalde termijnen met ten hoogste drie maanden kunnen overschrijden wanneer dit noodzakelijk is met het oog op een behoorlijke en volledige behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Uit artikel 31, lid 5, van die richtlijn blijkt dat de lidstaten de behandelingsprocedure in elk geval afronden uiterlijk binnen een termijn van 21 maanden na de indiening van het verzoek.

28 Tevens moet rekening worden gehouden met artikel 4, lid 1, van richtlijn 2013/32, dat bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat de autoriteit die zij aanwijzen om verzoeken om internationale bescherming naar behoren te behandelen, over passende middelen beschikt, met inbegrip van voldoende personeel dat bekwaam is, om haar taken overeenkomstig die richtlijn uit te voeren (zie in die zin arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punt 40).

29 Wat de doelstelling van richtlijn 2013/32 betreft, volgt uit de overwegingen 3 en 18 van richtlijn 2013/32 dat deze richtlijn de instelling beoogt van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel, in het kader waarvan zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming na afloop van het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling, onverminderd de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 31, lid 3, derde alinea, van die richtlijn de in de eerste alinea van dat artikel 31, lid 3, bedoelde termijn van zes maanden te verlengen om het hoofd te bieden aan bijzondere situaties die een langere behandeltermijn rechtvaardigen, teneinde een dergelijke behoorlijke en volledige behandeling te kunnen waarborgen (zie in die zin arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punten 43 en 44).

30 Zowel uit de context van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 als uit de doelstelling van deze richtlijn blijkt dus dat er geen reden is om a priori uit te sluiten dat een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn voor de behandelingsprocedure van daarbij aanhangige verzoeken om internationale bescherming te verlengen, voor zover aan de drie in punt 23 van het onderhavige arrest genoemde voorwaarden is voldaan en de behandelingsprocedure van een specifiek verzoek om internationale bescherming binnen maximaal 21 maanden na de indiening van het verzoek wordt afgerond.

31 Zoals in punt 24 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht, zou een uitlegging van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 volgens welke een lidstaat die termijn kan verlengen in geval van een geleidelijke toename van het aantal verzoeken over een langere periode, echter afbreuk doen aan het met deze richtlijn nagestreefde doel.

32 Indien het aantal verzoeken om internationale bescherming gedurende een lange periode constant hoog blijft, staat het bovendien aan de betrokken lidstaat om, overeenkomstig de in artikel 4, lid 1, van die richtlijn neergelegde verplichting, de beslissingsautoriteit passende en voldoende middelen ter beschikking te stellen om te waarborgen dat zij verzoeken om internationale bescherming kan behandelen met inachtneming van richtlijn 2013/32 (zie in die zin arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punt 55).

33 Hoewel een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn die van toepassing is op de behandelingsprocedure voor in die lidstaat ingediende verzoeken om internationale bescherming te verlengen, mag de gecumuleerde duur van deze opeenvolgende verlengingen dus niet langer zijn dan de tijd die deze lidstaat nodig heeft om te voldoen aan de in artikel 4, lid 1, van richtlijn 2013/32 neergelegde verplichting en om de middelen waarover de beslissingsautoriteit beschikt, uit te breiden, zodat deze de verzoeken om internationale bescherming opnieuw kan behandelen binnen de in artikel 31, lid 3, eerste alinea, van deze richtlijn gestelde termijn van zes maanden. Bij de beoordeling van de benodigde tijd moet rekening

worden gehouden met de tijd die nodig is voor het in dienst nemen en opleiden van personeel dat bekwaam is om de ontvangen verzoeken om internationale bescherming behoorlijk en volledig te behandelen (zie in die zin arrest van 8 mei 2025, Zimir, C-662/23, EU:C:2025:326, punt 48).

34 Nadat de betrokken lidstaat de termijn die op grond van artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32 van toepassing is op de behandelingsprocedure voor de eerste keer heeft verlengd, kan die lidstaat dus slechts gebruikmaken van deze bevoegdheid om die termijn opnieuw te verlengen, om met name rekening te houden met de – zelfs niet aanzienlijke – toename van het aantal asielverzoeken ten opzichte van de periode waarop het vorige verlengingsbesluit betrekking heeft, indien die lidstaat aan de hand van concrete gegevens naar behoren kan aantonen dat hij, ondanks de geleverde inspanningen om het hoofd te bieden aan de gelijktijdige toestroom van verzoeken om internationale bescherming, niet voldoende tijd heeft gehad om de beslissingsautoriteit passende en voldoende middelen ter beschikking te stellen, met name door bekwaam personeel aan te werven en op te leiden, om die autoriteit in staat te stellen de verzoeken om internationale bescherming naar behoren en volledig te behandelen binnen de in artikel 31, lid 3, eerste alinea, van die richtlijn genoemde termijn van zes maanden.

35 Voorts moeten de betrokken aanvragers van internationale bescherming overeenkomstig artikel 31, lid 6, van richtlijn 2013/32, ten eerste, door de beslissingsautoriteit in kennis worden gesteld van het feit dat de lidstaat waaronder zij valt, heeft besloten om de termijn van de behandelingsprocedure van hun verzoeken te verlengen en, ten tweede, op hun verzoek, alle informatie ontvangen over de redenen voor die verlenging en over het tijdsbestek waarbinnen het besluit over hun verzoeken te verwachten valt.

36 Gelet op een en ander moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn, aldus moet worden uitgelegd dat een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn die van toepassing is op de behandelingsprocedure voor in die lidstaat ingediende verzoeken om internationale bescherming te verlengen, indien die lidstaat aan de hand van concrete gegevens naar behoren kan aantonen dat hij, ondanks de geleverde inspanningen om het hoofd te bieden aan de gelijktijdige toestroom van verzoeken om internationale bescherming, niet voldoende tijd heeft gehad om de beslissingsautoriteit passende en voldoende middelen ter beschikking te stellen om die autoriteit in staat te stellen de verzoeken om internationale bescherming naar behoren en volledig te behandelen, en voorts dat de gecumuleerde duur van de opeenvolgende verlengingen niet langer is dan de tijd die deze lidstaat nodig heeft om aan die verplichting te voldoen, noch langer dan maximaal 21 maanden na indiening van een specifiek verzoek om internationale bescherming.

Kosten

37 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen. De door anderen wegens indiening van hun opmerkingen bij het Hof gemaakte kosten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Het Hof (Tiende kamer) verklaart voor recht:

Artikel 31, lid 3, derde alinea, onder b), van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in samenhang met artikel 4, lid 1, van deze richtlijn,

moet aldus worden uitgelegd dat

een lidstaat herhaaldelijk en achtereenvolgens kan besluiten om de termijn die van toepassing is op de behandelingsprocedure voor in die lidstaat ingediende verzoeken om internationale bescherming te verlengen, indien die lidstaat aan de hand van concrete gegevens naar behoren kan aantonen dat hij, ondanks de geleverde inspanningen om het hoofd te bieden aan de gelijktijdige toestroom van verzoeken om internationale bescherming, niet voldoende tijd heeft gehad om de beslissingsautoriteit passende en voldoende middelen ter beschikking te stellen om die autoriteit in staat te stellen de verzoeken om internationale bescherming naar behoren en volledig te behandelen, en voorts dat de gecumuleerde duur van de opeenvolgende verlengingen niet langer is dan de tijd die deze lidstaat nodig heeft om aan die verplichting te voldoen, noch langer dan maximaal 21 maanden na indiening van een specifiek verzoek om internationale bescherming.

Passer	Regan	Gratsias
--------	-------	----------

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 5 maart 2026.

De griffier		De kamerpresident
A. Calot Escobar		J. Passer

* Procestaal: Nederlands.

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.